

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Bc. J. R.**, zastoupeného JUDr. Petrem Valdhensem, advokátem, sídlem Veslařská 347/250, Brno, proti žalované: **státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2020, č. j. MPSV-2020/32478-332/1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2022, č. j. 22 Ad 2/2021-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Generální inspektor Státního úřadu inspekce práce rozhodnutím ze dne 2. 1. 2020 rozhodl podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů a podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě určil žalobci plat.

[2] Žalovaná odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 3. 6. 2020 zamítla.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu. V ní namítal, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno po lhůtě stanovené § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že žalobci ke dni 2. 1. 2020 nepříslušel žádný platový tarif, neboť k tomuto dni již nebyl zařazen na žádném služebním místě. Žalobcovo

služební místo bylo zrušeno na základě protiprávního podkladového úkonu služebnímu úřadu, který vyústil v nezákonné rozhodnutí.

[4] Žalovaná se podle žalobce náležitě nevyřádala s odvolacími námitkami, a to (i) že dne 2. 1. 2020 žalobce vykonával na služebním působišti pro služební orgán závislou práci a plnil svěřené služební povinnosti, přičemž služební úřad mu výkon práce na fakticky nezrušeném služebním místě umožnil, (ii) že byl jedním ze služebně nejstarších a nejzkušenějších zaměstnanců, přičemž služební orgán nevyužil možnosti zrušit obdobné služební místo nově nastoupivším zaměstnancům na témže pracovišti, kteří ani neměli složené příslušné zkoušky, (iii) že služební orgán vydal nelegální příkaz k vykonání lékařské prohlídky, (iv) že požadavek na složení „rozdílové zkoušky“ byl stanoven na základě neplatného předpisu, (v) žalobce byl diskriminován při odměňování, a konečně (vi) s námitkou porušení principu nevinu.

[5] Krajský soud shrnul relevantní skutkový stav. Generální inspektor Státního úřadu inspekce práce vydal dne 2. 12. 2019 služební předpis č. 8/2019 *Stanovení organizační struktury, služebních a pracovních míst Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce*, a to v návaznosti na schválení organizační struktury Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce Ministerstvem vnitra ČR s účinností od 1. 1. 2020 a systemizaci služebních a pracovních míst schválenou vládou ČR a Ministerstvem vnitra ČR (čl. 1 a 2 služebního předpisu). Dle čl. 3 služebního předpisu č. 8/2019 bylo ke dni 31. 12. 2019 mj. zrušeno služební místo u Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, inspektor zaměstnanosti, které zastával žalobce. Služební předpis č. 8/2019 nabyl účinnosti dne 5. 12. 2019. Žalobce byl informován o vydání služebního předpisu č. 8/2019 a o zrušení služebního místa k datu 31. 12. 2019. Žalobce byl též informován o povinnostech souvisejících s dočasnou služební neschopností, bude-li uznán ošetřujícím lékařem dočasně neschopným k výkonu služby v době zařazení mimo výkon služby, a rovněž o skutečnosti, že nebude-li zařazen mimo výkon služby od 1. 1. 2020, pak od 1. 1. 2020 až do doby prokazatelného převzetí rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů nebude ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě moci konat službu pro jiné překážky na straně služebnímu úřadu a bude mu příslušet plat. Dne 2. 1. 2020 se na pracoviště dostavil žalobce, seděl u svého stolu a měl puštěný PC. Vedoucí právního oddělení žalobci sdělila, že byl informován o překážce v práci až do doby doručení rozhodnutí o postavení mimo službu a požádala ho, aby si vzal své věci a z pracoviště odešel. Správní orgán I. stupně dne 2. 1. 2020 vydal rozhodnutí o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou námitku nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ani námitku, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě nezákonného služebního předpisu. Podkladový akt krajský soud neshledal nezákonným.

[7] K námitce, že žalovaná nevyřádala námitku týkající se faktického výkonu závislé práce žalobcem dne 2. 1. 2020, krajský soud zdůraznil, že žalobce byl služebním orgánem upozorněn na skutečnost, že k 31. 12. 2019 bude v důsledku systemizace zrušeno jeho služební místo. Žalobci tedy muselo být známo, že služební místo nebude od 1. 1. 2020 existovat a v případě, že nebude do té doby zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, nebude moci vykonávat státní službu pro jiné překážky na straně služebnímu orgánu. Skutečnost, že se žalobce navzdory poskytnutým informacím dostavil dne 2. 1. 2020 na pracoviště, aby vykonával služební úkoly, označil krajský soud za účelové jednání.

pokračování

Jednání žalobce dne 2. 1. 2020 nemohlo mít vliv na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani na napadené rozhodnutí, neboť se věcně ani časově netýkalo předmětu rozhodnutí.

[8] Také k dalším důvodům tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované pro nevypořádání odvolacích námitek krajský soud poukázal na odůvodnění rozhodnutí žalované a uzavřel, že žalovaná reagovala na všechny odvolací námítky, které měly vztah k předmětu rozhodování.

[9] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, jíž žalobce brojil proti závěru, že mu ke dni 2. 1. 2020 nepříslušel žádný platový tarif, s argumentací, že odpovědní pracovníci služebního úřadu neznali datum zrušení služebního místa a nevěděli, z jaké výše platového tarifu a valorizace bude třeba vycházet při proplácení náhrad, a to i s ohledem na faktický výkon práce žalobcem dne 2. 1. 2020. Krajský soud shrnul, že odpovědní pracovníci služebního orgánu o faktickém datu zrušení služebního místa (ke dni 31. 12. 2019) věděli nejpozději dne 2. 12. 2019, kdy byl vydán služební předpis č. 8/2019. Bylo tedy jednoznačné, z jakého platového tarifu bude vycházet výpočet žalobcova platu v době jeho postavení mimo službu. S námitkou se vypořádala již žalovaná a žalobce argumentaci žalované v podané žalobě nijak konkrétně nerozporoval. Žalobcem tvrzený „faktický výkon závislé práce“ dne 2. 1. 2020 byl irelevantní.

[10] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel namítl, že se krajský soud řádně nevypořádal s žalobní námitkou nedodržení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí. Námitku krajský soud shledal opodstatněnou, ovšem s ohledem na uplatnění nečinnostní námítky až v žalobě za irelevantní. Soud však nemůže účastníkovi řízení dávat k tíži, že účastník řízení nevyužil své právo. Stěžovatel poukázal též na nepřiléhavost judikatury, na kterou krajský soud odkázal. Krajský soud se nezabýval ani namítaným porušením základních zásad činnosti správních orgánů.

[13] Krajský soud se dle stěžovatele náležitě nevypořádal ani s žalobním tvrzením, že rozhodnutí bylo nezákonné, neboť bylo založeno na nezákonném podkladovém aktu.

[14] Soud dle stěžovatele dospěl k chybným závěrům ohledně relevance výkonu závislé práce dne 2. 1. 2020. Stěžovatel nesouhlasil, že jednal účelově, neboť kdyby práci nevykonával, vystavil by se nebezpečí absence. Stěžovatel zdůraznil, že oblast závislé práce kontroloval, musel proto jít příkladem. Stěžovatel zdůraznil, že dne 2. 1. 2020, kdy se dostavil na své služební působiště, pro služební orgán vykonával závislou práci plněním služebních povinností s vědomím zaměstnavatele. Z toho stěžovatel dovozoval, že jeho místo nemohlo být zrušeno. Stěžovatel se standardně přihlásil do evidence docházky či elektronických systémů a vykonával (blíže popsanou) práci. Stěžovatel nejen, že seděl u stolu a měl puštěné PC, nýbrž vykonával práci. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že výkon práce dne 2. 1. 2020 byl irelevantní.

[15] Stěžovatel nesouhlasil ani se způsobem, jak se krajský soud vypořádal s námitkou, že služební orgány při rušení služebního místa porušily pravidla hospodárnosti, účelnosti

a efektivnosti a dalšími jeho žalobními námitkami, jimiž poukazoval na diskriminační a šikanózní chování zaměstnavatele vůči jeho osobě, konkrétně námitky týkající se lékařské prohlídky, nařízené a následně zrušené rozdílové zkoušky, rozdílů v odměňování atd.

[16] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas rovněž se závěry krajského soudu týkajícími se platového tarifu. Vzhledem k tomu, že zaměstnavatel nevěděl, kdy vydá rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby, a vzhledem k tomu, že stěžovatel 2. 1. 2020 vykonával závislou práci, měl mít nový platový tarif.

[17] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a zrušil též rozhodnutí žalované.

[18] **Žalovaná** ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud posoudil všechny žalobní body a dostatečně odůvodnil, proč některé z nich nepovažoval pro projednávanou věc za rozhodné. Žalovaná zdůraznila, že služební orgán posuzoval pouze zákonné předpoklady pro zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalovaná uvedla, že stěžovatel pouze opakuje argumentaci uplatněnou již v odvolání a žalobě, proto odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření v žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalované a rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřoval ve skutečnosti, že žalovaná i krajský soud se vyhnuly řádnému vypořádání některých jeho žalobních námitek poukazem na jejich irelevanci.

[22] Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, jímž je nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, čímž se prodlužuje celková délka sporu. Námitku nepřezkoumatelnost je proto potřeba hodnotit i v kontextu procesní ekonomie a racionální aplikace práva.

[23] Judikatura zdůrazňuje, že zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li soud na námitku účastníka zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozhodující orgán však nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že námitky jako celek neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

pokračování

[24] V souvislosti s posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu je třeba zdůraznit, že skutečnost, že se krajský soud ztotožnil s vypořádáním obdobných námitek žalovanou, nečiní rozsudek krajského soudu sama o sobě nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námítka opakuje, není potřeba, aby orgán další „procesní instance“, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či předchozím řízení, vypořádání nad rámec již řečeného doplňoval, jestliže námitka s argumentací orgánů rozhodujících v předcházejících řízeních kvalifikovaně nepolemizuje, nýbrž jen znovu opakuje již uplatněná tvrzení. Subjektivní nespokojenost stěžovatele s výsledkem přezkumu napadeného rozhodnutí správním soudem nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[25] Námitku nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovanou krajský soud shledal opodstatněnou v tom smyslu, že žalovaná skutečně nedodržela lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovenou § 71 správního řádu, nicméně též přiléhavě uvedl, že nečinnostní námitka vznesená až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není relevantní. Byť krajský soud na námitku reagoval stručně, odpověděl na podstatu námítka. Vydání rozhodnutí po lhůtě pro vydání rozhodnutí totiž nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[26] K námitce, že rozhodnutí bylo založeno na nezákonném podkladovém aktu, se krajský soud ztotožnil s vypořádáním téže námítka žalovanou (str. 5 až 7 rozhodnutí žalované) a dále uvedl, že služební předpis č. 8/2019 promítl do organizační struktury Státního úřadu inspekce práce a jednotlivých oblastních inspektorátů systemizaci schválenou dle § 17 zákona o státní službě. Podkladový úkon dle krajského soudu vycházel ze zákonným způsobem provedené systemizace, pročež jej krajský soud neshledal nezákonným.

[27] Rovněž k námitce, že služební orgány při zrušení služebního místa nedbaly pravidla hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti stanoveného služebním předpisem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2017, se krajský soud ztotožnil s argumentací žalované (str. 7 rozhodnutí žalované), přičemž vypořádání žalované nijak nedoplňoval, neboť ani žalobní námitka nebyla ve srovnání s námitkou odvolací nijak kvalifikovaně doplněna.

[28] K námitce, že služební orgán stěžovateli nezákonně nařídil lékařskou prohlídku a neoprávněně požadoval rozdílovou zkoušku odborných znalostí, žalovaná na str. 8 svého rozhodnutí vysvětlila, že zaměstnavatel je povinen zajistit, aby službu vykonávala osoba zdravotně způsobilá a na úrovni určitého erudovaného a odborného standardu. Dále vysvětlila, že po dobu trestního stíhání byl stěžovatel zproštěn výkonu služby, podrobení se pracovnělékařské prohlídce za situace, kdy řádná periodická prohlídka nebyla provedena, bylo odůvodněné; obdobně bylo odůvodněné provedení rozdílové zkoušky odborných znalostí, neboť podle interního předpisu se má rozdílové zkoušky zúčastnit každý inspektor, který nevykonával službu déle než rok. Krajský soud odkázal na vypořádání těchto námitek žalovanou, zejména však zdůraznil, že námítka se mívají s předmětem posuzované věci.

[29] Krajský soud rovněž výslovně odpověděl na námitku týkající se profesních kvalit stěžovatele, byť jen konstatováním, že tato otázka není v posuzované věci relevantní. Námitku, že stěžovatel nedostával na rozdíl od jiných zaměstnanců odměny, výslovně vypořádala žalovaná (str. 9), krajský soud na námitku zopakovanou v žalobě sice výslovně neodpověděl, ze souhrnu argumentace krajského soudu v odůvodnění rozsudku obsažené je však zjevné, že tato nemá vztah k rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů.

[30] Nejvyšší správní soud shrnuje, že nepřezkoumatelnost, která by odůvodnila kasační zásah, v namítaném rozsahu ani u rozhodnutí žalované ani u rozsudku krajského soudu neshledal. Námitky byly srozumitelně a s ohledem na relevanci pro projednávanou věc dostatečně vypořádány.

[31] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu v rozsahu stížních námitek.

[32] Z § 61 zákona o státní službě plyne, že pokud státní zaměstnanec nemůže vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace, státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo. Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě *nemůže-li být státní zaměstnanec převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby.*

[33] Podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě *ode dne zařazení mimo výkon služby podle odstavce 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.*

[34] Podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě *za dobu, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1, mu přísluší plat.*

[35] Dle stěžovatele krajský soud dospěl k chybnému závěru, že jeho výkon závislé práce dne 2. 1. 2020 byl irelevantní.

[36] Krajský soud v bodě 17 svého rozsudku zdůraznil, že stěžovatel byl informován o tom, že služební místo jím zastávané bylo v důsledku systemizace zrušeno, přičemž byl poučen též o pravidlech a postupech služebního orgánu souvisejících se zrušením služebního místa. Stěžovateli tedy bylo známo, že „jeho“ služební místo již nebude ode dne 1. 1. 2020 existovat a i v případě, že nebude do té doby zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, nebude moci vykonávat státní službu pro jiné překážky na straně služebního orgánu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Pokud stěžovatel mínil zvrátit stav tím, že se i přes poskytnuté informace a poučení dostavil dne 2. 1. 2020 na pracoviště, aby vykonával služební úkoly, příkládal svému jednání právní význam, který takové jednání nemělo.

[37] S tímto posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí. Služební místo zastávané stěžovatelem (služební místo u Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, oddělení inspekce NLZ-9.71, inspektor zaměstnanosti, 09711007) bylo služebním předpisem č. 8/2019 zrušeno ke dni 31. 12. 2019 a od 1. 1. 2020 tedy neexistovalo. Skutečnost, že stěžovateli nebyl zamezen přístup do budovy či přístup do elektronických systémů, na tom nic nemění.

[38] K námitce, že stěžovateli měl být určen nový platový tarif, neboť dne 2. 1. 2020 vykonával závislou práci, žalovaná uvedla, že služební místo, na které byl stěžovatel zařazen, bylo ke dni 31. 12. 2019 zrušeno, stěžovateli tedy k 1. 1. 2020 nepřislušel žádný platový tarif, neboť již nebyl zařazen na žádném služebním místě; v případě zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů služební orgán vychází z výše platového tarifu, která státnímu zaměstnanci příslušela naposledy v době, kdy ještě byl na služebním místě zařazen (str. 9 rozhodnutí žalované). Krajský soud k tomu uzavřel, že služební orgán znal datum, k němuž bylo zrušeno služební místo zastávané stěžovatelem a stejně tak toto datum znal stěžovatel, přičemž stěžovatelem tvrzený výkon práce dne 2. 1. 2020 není relevantní (bod 25 ve spojení s body 17 a 18 rozsudku krajského soudu).

pokračování

[39] I s tímto posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí. Pro otázku určení částky dle § 62 odst. 2 zákona o státní službě není rozhodné, jaká výše platu by státnímu zaměstnanci náležela, kdyby jím zastávané služební místo nebylo zrušeno, nýbrž rozhodná je výše platu v okamžiku, kdy naposled služební místo zastával. Vzhledem k tomu, že služební místo zastávané stěžovatelem bylo zrušeno k 31. 12. 2019, rozhodná pro stanovení částky ve smyslu § 62 odst. 2 zákona o státní službě byla výše platu náležející stěžovateli tento den. Bylo-li rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů vydáno až 2. 1. 2020, za mezidobí, kdy stěžovatel ještě nebyl zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, ale již nezastával služební místo, neboť toto místo již bylo zrušeno (tedy za den 1. 1. 2020), náležel stěžovateli dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě plný plat. Tato skutečnost však nic nemění na souslednosti událostí, a tedy ani nemá vliv na výši platu státního zaměstnance v okamžiku, kdy naposled služební místo existovalo a státní zaměstnanec toto místo zastával.

[40] V odvolání stěžovatel namítal, že zrušení služebního místa zastávaného stěžovatelem bylo osobní mstou. Žalovaná v této souvislosti uvedla, že záměr racionalizovat činnost služebních úřadů formou snížení počtu systemizovaných míst se realizoval v oblasti služebních míst inspektorů (str. 7 rozhodnutí žalované). Dále uvedla: „*S ohledem na strukturální členění inspekce na osm oblastních inspektorátů toto zrušení bude rozvrženo proporcionálně mezi tyto inspektoráty, tedy na každém inspektorátu bude zrušeno jedno místo inspektora. Konkrétní místa byla přitom vybrána na základě vyhodnocení priorit a potřeb kontrolních kapacit inspektorátu, aby v takovém případě neovlivnila kontrolní schopnost inspekce práce. Zrušení dotčených míst je tak důsledkem širšího racionalizačního rozhodnutí státu nasměrovaného k vyšší efektivitě fungování služebního úřadu a je zřejmé, že nebylo vyvoláno potřebou rušit konkrétní místa konkrétních zaměstnanců.*“ Krajský soud považoval toto odůvodnění za dostatečné.

[41] Z judikatury vyplývá, že schválení systemizace či organizační struktury služebního úřadu přezkoumává soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech státní služby k žalobní námitce jako podkladové akty ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, rozsudek ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018-31, či rozsudek ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). V této souvislosti Nejvyšší správní soud též vyslovil, že konkrétní podoba organizačních změn je věcí manažerského rozhodnutí příslušných funkcionářů a soudy ve správním soudnictví mohou zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními a vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna má sloužit k šikaně či diskriminaci a ve skutečnosti nemá racionální důvod (ve vztahu ke služebnímu poměru vojáka z povolání rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 2 As 68/2017-42, či ze dne 2. 7. 2014, č. j. 3 Ads 107/2013-36, ve věci státní služby následované rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). Judikatura v souvislosti s organizačními změnami konstatuje, že zákon o státní službě neposkytuje státním zaměstnancům jistotu zachování stávajícího služebního místa.

[42] Žalovaná vysvětlila, že snížení počtu systemizovaných míst a s tím bezprostředně související zrušení některých služebních míst inspektorů nebylo vyvoláno potřebou rušit služební místa individuálně určených státních zaměstnanců, nýbrž obecnou potřebou racionalizovat činnost služebních úřadů, přičemž na základě systemizace schválené vládou a Ministerstvem vnitra některá služební místa zrušena být musela. Jestliže bylo služební

místo zastávané stěžovatelem zrušeno, zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů (za situace, kdy nebylo nalezeno pro stěžovatele vhodné volné služební místo) odpovídalo zákonné úpravě. Krajský soud jistě mohl ve svém rozsudku námitku vypořádat pečlivěji a například zmínit restriktivní přístup k přezkumu podkladových aktů v případě soudního přezkumu rozhodnutí ve věci státní služby. Obecnou námitku nezákonnosti podkladového aktu však krajský soud vypořádal a ve spojení s rozhodnutím žalované byly optikou omezeného přezkumu podkladových aktů dostatečně vyvráceny i námitky stěžovatele směřující k tomu, že výběr konkrétního místa ke zrušení byl výsledkem šikany či diskriminace.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph. D.
předseda senátu